

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13valshoot-idm140427078054896/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Efterskrift

Tekstens historie

I et brev fra sommeren 1875 til forlæggeren – Fr. Hegel på Gyldendal – bruger Holger Drachmann ordet *Overkomplet* som titel på en kommende fortælling.

Af helbredshensyn rejste han i slutningen af året til Italien. Han gjorde ophold i München, og her blev *En Overkomplet* fuldført i stor hast i begyndelsen af 1876. Trykmanuskriptet blev sendt til Edv. Brandes, der efter gennemlæsning ekspederede det videre til Gyldendal, og det findes nu på Det kongelige Bibliotek (Coll. 147,4^o). Efter Drachmanns anmodning påtog Otto Borchsenius sig korrekturlæsningen, og da den fraværende digter gav ham frie hænder, er der opstået forskelle mellem manuskriptet og førsteudgaven af 10. maj 1876, men ingen af væsentlig betydning.

Mens trykningen stod på, opholdt Drachmann sig i Venezia, og da han fik korrektoren tilsendt og pr. brev udtalte sin tilslutning til de foretagne rettelser, er den udgave, der kom til at foreligge, altså at betragte som approberet af digteren selv.

Det er denne udgave, der nu genudgives. I visse, men meget få tilfælde har man dog fundet det rigtigt at ophæve Borchsenius' rettelser og gå tilbage til formen i digterens manuskript, f.eks. erstattes Borchsenius' forkerte *Udførelsen* (af raa Silke) med manuskriptets rigtige *Udførslen*. Om sådanne ændringer gives der på rette sted de nødvendige oplysninger, se s. 258.

Den gennemgående modsigelse

Impulsen til værket var en udefra kommende tilskyndelse, der har bestemt romanens problem og tendens. Men heroverfor står en personlig grundstemning og menneskevurdering, der ikke harmonerer med tendensen, så ad den vej er der kommet en dobbelthed ind i romanen, en modsigelse, der består i, at digteren i virkeligheden mener det modsatte af det, han troede at mene samt siger, at han mener. Han